Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΗΣ ΖΑΝΙΤΑ ΜΠΕΛΛΑΡ

ΜΑΤΩΜΕΝΕΣ ΠΑΣΧΑΛΙΕΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ :

ΕΚΕΙΝΟΣ, ἕνας νέος 30 ἐτῶν.
ΕΚΕΙΝΗ, μιὰ νέα 20 ἐτῶν.

(Σ' ἕνα πάρκο. Ἐκείνη κρατάει ἕνα μπουκέτο ἀπὸ πασχαλιές καὶ πηγαίνει γρήγορα στὴν ἀρχή, σιγά—σιγὰ κατόπιν. Ἐκεῖνος τὴν ἀκολουθεῖ. Βραδυάζει).

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Δεσποινίς !... Δεσποινίς !... Μὴ φεύγετε... Σταθῆτε μιὰ στιγμή... Σταθῆτε, σᾶς παρακαλῶ...

(Ἐκείνη προχωρεῖ πιὸ γρήγορα, μὰ ἔξαφνα τὸ βάδισμά της γίνεται ἀργὸ καὶ κουρασμένο).

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Ἐπὶ τέλους, δεσποινίς ! Σᾶς πρόφτασα...

ΕΚΕΙΝΗ, ***(μὲ φωνὴ κουρασμένη).*** — Μὰ ἐπὶ τέλους, τί θέλετε ἀπὸ μένα, κύριε ;

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Συγνώμην, δεσποινίς... Μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ σᾶς συνοδέψω ;

ΕΚΕΙΝΗ. — Κάνετε λάθος, κύριε... Δὲν εἶμαι ἀπ' τὶς κοπέλλες ποὺ δέχονται νὰ τὶς συνοδεύουν ἄγνωστοι κύριοι.

ΕΚΕΙΝΟΣ, ***(σιγά).*** — Ἔτσι λένε ὅλες... ***(Δυνατά).*** Ὤ, δεσποινίς, γιατὶ μοῦ τὸ λέτε αὐτό ; Θέλετε νὰ σᾶς πῶ τ' ὄνομά μου ;

ΕΚΕΙΝΗ. — Ὄχι, κύριε. Ἐξακολουθῆστε σᾶς παρακαλῶ τὸ δρόμο σας καὶ μὴ μ' ἐνοχλεῖτε.... ***(Ὡστόσο τὸ βῆμα της εἶνε ἀργό. Φαίνεται σὰν νὰ μὴν μπορῇ πειὰ νὰ προχωρήσῃ, σὰν νὰ τὴ βαραίνουν ἀκόμα καὶ τὰ ἄνθη ποὺ κρατάει).***

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Ἐπιτρέψτε μου νὰ σᾶς πῶ....

ΕΚΕΙΝΗ, ***(διακόπτοντάς τον).*** — Μὰ σᾶς εἶπα, κύριε, δὲν μιλῶ μ' ἀγνώστους κυρίους στοὺς δρόμους.

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Εἶμαι ὁ....

ΕΚΕΙΝΗ, ***(ἀπότομα).*** — Σᾶς παρακαλῶ.... Εἶνε περιττό.... Δὲν μ' ἐνδιαφέρει τ' ὄνομά σας. Οὔτε θὰ σᾶς πῶ τὸ δικό μου...

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Καλύτερα.... Ἔτσι ἡ φαντασία μου θὰ σᾶς δώσῃ τὰ ὡραιότερα ὀνόματα, θελκτικὴ μου ἄγνωστη. Θὰ σᾶς ὀνομάσω : Ἄνοιξι, χάρι, νεότητα, πασχαλιά !...

ΕΚΕΙΝΗ, ***(χαμογελῶντας πικρά).*** — Πασχαλιά !....

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Ναί, εἶσαστε δροσερὴ καὶ χαριτωμένη, σὰν τὶς πασχαλιὲς ποὺ κρατᾶτε...

ΕΚΕΙΝΗ. Κι' ὅμως δὲν μὲ διακρίνετε. Εἶνε τόσο σκοτεινὰ ἐδῶ...

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Ὤ, βλέπω πολὺ καλά. Τὸ πρόσωπό σας εἶνε λεπτό, σχεδὸν παιδικό. Τὸ στόμα σας μικρό. Τὰ μάτια σας μεγάλα καὶ ὡραῖα. Ἀφῆστε με νὰ τὰ ἰδῶ πιὸ κοντά.... ***(Σκύβει κοντά της, μὰ ἐκείνη ἀπομακρύνεται).***

ΕΚΕΙΝΟΣ, ***(σιγά).*** — Τί παιχνιδιάρα !... Τί θελκτική !... ***(Δυνατά).*** Θέλω νὰ δῶ τί χρῶμα ἔχουν τὰ μάτια σας.

ΕΚΕΙΝΗ, ***(πηγαίνει καὶ κάθεται σ' ἕνα παγκάκι).*** — Ὤ, Θεέ μου !...

ΕΚΕΙΝΟΣ, ***(κάθεται κοντά της).*** — Λοιπόν, εἶνε μαῦρα τὰ μάτια σας ἢ γαλανά ; ***(Σκύβει κοντά της).***

ΕΚΕΙΝΗ, ***(κρύβοντας τὸ πρόσωπό της μέσα στ' ἄνθη της καὶ βήχοντας).*** — Ὤ, Θεέ μου !....

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Ὁ Θεὸς μᾶς ἔπλασε γιὰ ν' ἀγαπιόμαστε, δεσποινίς. Ἡ νύχτα εἶνε ὥμορφη καὶ γλυκειά. Δώστε μου τὸ χέρι σας.

(Ἐκείνη σηκώνεται νὰ φύγῃ, μὰ σὰν νὰ μετανοιώνῃ ἔξαφνα, ξανακάθεται).

ΕΚΕΙΝΟΣ, ***(σιγά).*** — Τί καμωματοῦ !.... Δὲν εἶνε ἀπὸ κείνες ποὺ ὑποχωροῦν εὔκολα. Τῆς ἀρέσουν τὰ νάζια καὶ τὰ σκέρτσα. Πάντως σὲ λίγα λεπτὰ θὰ ἐνδοσῃ...

ΕΚΕΙΝΗ. — Κύριε, σᾶς παρακαλῶ.... Ἀφῆστε με ἥσυχη. Μὴ μὲ στενοχωρεῖτε ***(Βήχει).***

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Εἶστε κρυωμένη ; Ἢ μήπως σᾶς πειράζει ἡ βραδυνὴ δροσιά ; Τὸ ἐπανοφοράκι σας εἶνε πολὺ λεπτό. ***(Τὴν ἀγγίζει στὸν ὦμο).***

ΕΚΕΙΝΗ, ***(σηκώνεται θυμωμένη).*** — Μά, ἐπὶ τέλους !... Φύγετε... Πηγαίνετε μακρυά μου.... Κάθησα ἐδῶ νὰ ξεκουραστῶ μιὰ στιγμὴ κι' ἐσεῖς δὲν μ' ἀφίνετε ἥσυχη....

ΕΚΕΙΝΟΣ, ***(σιγά).*** — Διόλου παράξενο νὰ εἶνε καμμιὰ ρωμαντική, ποὺ ζητάει περιπέτειες. ***(Δυνατά).*** Συγνώμην !... Καθῆστε, δεσποινίς... κυρία.... Δὲν ξέρω.... Ἄς σᾶς πῶ «ὡραία μου ἄγνωστη», «αἰνιγματικὴ δέσποινα τῶν στοχασμῶν μου».

ΕΚΕΙΝΗ, ***(ξαναπέφτει κουρασμένη στὸν πάγκο).*** — Ἄχ, κύριε !... Ἂν ξέρατε πόσο εἶμαι δυστυχισμένη, δὲν θὰ μοῦ λέγατε αὐτὰ τὰ λόγια....

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Δυστυχισμένη ; Ὤ, ὄχι..., ὄχι. Εἶμαι νέος, εἶστε νέα, ἡ νύχτα εἶνε γύρω μας μαγευτική... Εἶνε νύχτα ἀνοιξιάτικη κι' ἡ πασχαλιές σας μεθοῦν μὲ τ' ἄρωμά τους... Λοιπὸν πῶς θέλετε νὰ μὴ μὲ γοητεύῃ ἡ ὀμορφιά σας ;

ΕΚΕΙΝΗ. — Ἂν ξέρατε, κύριε... Ἂν ξέρατε... Αὐτὲς ἡ πασχαλιές... Θεέ μου !... ***(Κλαίει).***

ΕΚΕΙΝΟΣ, ***(σιγά).*** — Εἶνε τρομερὴ κωμωδός !... ***(Δυνατά).*** Κλαῖτε ; Ὤ, Θεέ μου !... Ἐπιτρέψτε μου νὰ σφογγίσω μὲ τὰ χείλη μου τὰ δάκρυά σας....

ΕΚΕΙΝΗ. — Κύριε, θ' ἀναγκαστῶ νὰ σᾶς τὰ πῶ ὅλα.

ΕΚΕΙΝΟΣ, ***(σιγά).*** — Ἔτσι λένε ὅλες. Βεβαιώθηκα πειὰ τί συμβαίνει. Εἶνε μιὰ κόρη τῆς χαρᾶς ποὺ θέλει νὰ μὲ τριβήξῃ μὲ δάκρυα καὶ μὲ τραγικὲς ἱστορίες. ***(Δυνατά).*** Ναί, μικροῦλα μου.... Καταλαβαίνω... Ἤσουν ἀγνὴ σὰν τὸ κρίνο. Ἀλλὰ βρέθηκε κάποιος ἐλεεινός, προδότης, ἄνανδρος, καὶ τὸ κρίνο, τὸ καϋμένο, ἔχασε ἄθελά του τὴν ἀγνότητά του. Ἔτσι δὲν εἶνε ;

ΕΚΕΙΝΗ. — Ὄχι, κύριε, δὲν εἶνε ἔτσι. Δὲν μοῦ ἔτυχε καμμιὰ τέτοια περιπέτεια ὡς τώρα. Ἐγὼ δὲν ἔχω στὸν κόσμο παρὰ μόνο τὴ μητέρα μου. Ἐργαζόμουν γιὰ νὰ τὴ συντηρῶ σ' ἕνα ἐργοστάσιο ψεύτικων λουλουδιῶν. Ἀλλ' ἀρρώστησα κι' ἔχασα τὴ θέσι μου. Ἀρρώστησε κι' ἡ μητέρα μου ἀπὸ τὴ λύπη της. Κι' ἀπόψε δὲν εἴχαμε....

ΕΚΕΙΝΗ. — Θεέ μου, πόσον ὑποφέρω !...

Θεέ μου, γιατὶ σᾶς λέω ὅλ' αὐτά ;...

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Ἐξακολουθῆστε, σᾶς παρακαλῶ, ἐξακολουθῆστε...

ΕΚΕΙΝΗ. — Ἀναγκάζομαι νὰ σᾶς ἀνοίξω τὴν καρδιά μου γιατὶ μὲ παρεξηγήσατε, κι' ἀκόμα γιὰ νὰ μάθετε ὅτι.... ***(Διακόπτεται ἀπὸ τὸ βῆχα).***

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Ὤ, μικροῦλα μου, μικροῦλα μου! Καταλαβαίνω..., καταλαβαίνω... Δὲν ἔχετε ἀπόψε οὔτε ἕνα φράγκο... Ἀλλ' ἐγὼ μπορῶ νὰ σᾶς βοηθήσω. ***(Σιγά).*** Τὰ ξέρω κι' αὐτὰ τὰ κόλπα.

ΕΚΕΙΝΗ. — Ὄχι, κύριε. Δὲν θέλω νὰ μὲ βοηθήσετε. Δὲν σᾶς τὰ λέω αὐτὰ γιὰ νὰ μὲ λυπηθῆτε, ἀλλὰ γιὰ νὰ μ' ἀφήσετε ἥσυχη καὶ γιὰ νὰ μὴ φέρεστε ἄλλοτε τόσο ἐπιπόλαια στὶς ἄγνωστες νέες ποὺ συναντᾶτε στὸ δρόμο.

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Ἀλλὰ μοῦ ἀρέσετε τόσο, τόσο πολύ... Κι' ἡ πασχαλιές σας εὐωδιάζουν τόσο μεθυστικά !...

ΕΚΕΙΝΗ. — Σωπᾶτε ! Λέτε ψέμματα... Οὔτ' ἐγὼ σᾶς ἄρεσα περισσότερο ἀπὸ τὰ διάφορα κορίτσια ποὺ συναντᾶτε στὸ δρόμο, οὔτε ἡ πασχαλιές μου εὐωδιάζουν μεθυστικά, γιατὶ εἶνε ψεύτικες !

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Ψεύτικες !

ΕΚΕΙΝΗ. — Ναί, εἶνε ψεύτικες. Μὰ ἐγὼ δὲν εἶμαι ψεύτρα. Λέω τὴν ἀλήθεια. Σᾶς εἶπα ὅτι ἐργαζόμουν σ' ἕνα ἐργοστάσιο ψεύτικων λουλουδιῶν, ἀλλ' ἀρρώστησα κι' ἔχασα τὴ θέσι μου. Τότε, κι' ἄρρωστη ἀκόμα, προσπαθοῦσα στὸ σπίτι νὰ κατασκευάζω διάφορα ἄνθη. Ὅταν βράδυαζε, ἡ μητέρα μου τὰ ἔπαιρνε καὶ τὰ πήγαινε νὰ τὰ πουλήσῃ στὰ κέντρα. Μὰ ἀρρώστησε κι' ἡ μητέρα μου κι' ἔτσι ἀπόψε πειὰ ἀναγκάστηκα νὰ βγῶ ἐγὼ νὰ πουλήσω τὰ ἄνθη μου. Μὰ δὲν εἶμαι καλά... Τρέμω... Καὶ κρυώνω... Ἔπειτα δὲν ἔχω κάμει ποτὲ ὥς τώρα αὐτὴ τὴ δουλειὰ καὶ ντρέπομαι. Ἔπειτα ὑπάρχουν καὶ πολλοὶ κύριοι σὰν κι' ἐσᾶς καὶ.... μὲ συγχωρεῖτε, ἀλλά.... ***(Γονατίζει καὶ σταυρώνει τὰ χέρια της).*** Θεέ μου, πόσον ὑποφέρω !....

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Δεσποινίς, ἐγὼ θ' ἀγοράσω τὰ λουλούδια σας. ***(Σιγά).*** Δὲν πιστεύω νὰ τὰ λέῃ ψέμματα ὅλ' αὐτὰ γιὰ νὰ τῆς ἀγοράσω τὰ ἄνθη της. ***(Δυνατά).*** Λοιπόν, δεσποινίς, μοῦ τὶς δίνετε τὶς πασχαλιές σας ὅλες γιὰ πενῆντα φράγκα ;

(Ἐκείνη δὲν ἀπαντᾶ. Βήχει, βήχει καὶ ἔξαφνα ἕνα κῦμα αἵματος βγαίνει ἀπ' τὸ στόμα της καὶ βάφει κατακόκκινες τὶς πασχαλιές).

ΕΚΕΙΝΟΣ, ***(ὑποστηρίζοντάς την. Σιγά).*** Φτωχὴ μικροῦλα !... Ἔλεγε λοιπὸν τὴν ἀλήθεια ; Φτωχὴ μικροῦλα !... ***(Δυνατά).*** Συγχώρεσέ με, καλή μου ἄγνωστη... Συχώρεσέ με...

(Ἐκείνη δὲν βήχει πειά... Δὲν σαλεύει... Πέφτει παγωμένη μέσα στὰ χέρια του).

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Θεέ μου !... Θεέ μου !... Πέθανε ; Τί κακό !... Τί φοβερὸ κακό !... Τί ἀνέλπιστο !... Μιὰ ἄγνωστη κοπέλλα νεκρὴ μέσα στὴν ἀγκαλιά μου, κι' ἕνα σωρὸ ματωμένες πασχαλιές !... Τὸ αἷμα κι' ὁ θάνατος !... ***(Πλαγιάζει τὴ νεκρὴ κόρη στὸν πάγκο καὶ τρέχει νὰ βρῇ κανέναν ἀστυνομικό, τραυλίζοντας ταραγμένα).*** Φτωχὴ μικροῦλα !... Ἄτυχη μικροῦλα !... Τί γκάφα ποῦκαμα !... Δὲν θὰ παρηγορηθῶ ποτέ, ποτέ...

νικητὴ τοῦ Ἀκτίου.

Ἀλλὰ καὶ οἱ ἄλλοι βασιλεῖς, ποὺ εἶχε μέχρι τότε συμμάχους του, ὁ Ἀντώνιος, ἀπεστάτησαν καὶ πῆγαν μὲ τὸ μέρος τοῦ Ὀκταβίου.

Συγχρόνως, ὁ Ἀντώνιος, κατελήφθη ἀπὸ ἀποστροφὴ πρὸς τὴν Κλεοπάτρα καὶ ἀποφάσισε νὰ ζήσῃ μακρυὰ ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους, ὅπως ὁ Τίμων ὁ Μισάνθρωπος.

Ἀποσύρθηκε, λοιπόν, στὴν ἔρημη προκυμαία ποὺ φερε τὸ ὄνομα τοῦ Ποσειδῶνος, καὶ ἐκεῖ καταγινόταν μὲ τὴν οἰκοδομὴ ἑνὸς πύργου.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Ἡ συνέχεια.